

การพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียน
สร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีในการเขียน
สร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี*

The Development of an Instructional Model to Enhance Undergraduate
Students' Creative Writing Ability in Children's Literature

¹ภัทรขวัญ ทองเถาว์, นิสานาจ โสภาพล และ ปิยาภรณ์ พิชญาภีรตัน

¹Pattrakwan Thongtaow, Nisanart Sopaphon and Piyaporn Phitchayapirath

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

Faculty of Education, Ubon Ratchathani Rajabhat University, Thailand.

¹Corresponding Author's Email: pkwan2528@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนาที่มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี 2. เพื่อพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอน 3. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของแบบแผนการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ชั้นปีที่ 3 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 2 หมู่เรียน จำนวน 94 คน โดยให้ 1 หมู่เรียนเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 47 คน และ 1 หมู่เรียนเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แบบแผนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก 2) คู่มือการใช้แบบแผนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก 3) แผนการสอน 4) แบบทดสอบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบที และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการศึกษาความต้องการในการพัฒนาแบบแผนการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก ผู้เรียนต้องการการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในวรรณกรรมสำหรับเด็ก ต้องการให้ผู้สอนสร้าง จัดหา พัฒนา ปรับปรุงสื่อและแหล่งเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ให้ผู้สอนให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาผลงาน ด้านสภาพปัญหาในการสอน ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการอ่านน้อย ขาดแรงจูงใจในการเขียน และปัญหาด้านการใช้ภาษาเขียน แนวทางในการพัฒนาการเขียน พบการเสนอแนวทางคือ ให้ผู้เรียนได้อ่านหนังสือที่หลากหลาย ฝึกสร้างสรรค์ผลงานเขียนด้วยตนเอง มีการประเมินผลการเขียนโดยเพื่อนและผู้สอน 2. แบบแผนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 5 องค์ประกอบคือ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) เนื้อหาการเรียนการสอน 4) กระบวนการจัดการเรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ เชื่อมโยงความรู้เดิม เชื่อมโยงตัวบท ร่างงานเขียน ประเมินการเขียน เรียบเรียงงานเขียนให้สมบูรณ์ 5) การวัดและประเมินผล 3. ผลการทดลองใช้แบบแผนการสอนพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

*Received February 4, 2025; Revised March 4, 2025; Accepted March 10, 2025

.01 2) นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก; การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน; การวิจัยและพัฒนา

Abstract

This research employed a Research and Development (R&D) approach with the following objectives: (1) to identify the problems and needs related to developing an instructional model aimed at enhancing undergraduate students' creative writing abilities in children's literature; (2) to design and construct the instructional model; and (3) to evaluate the model's effectiveness. The study sample consisted of 94 third-year undergraduate students majoring in Thai language during the second semester of the 2024 academic year at the Faculty of Humanities and Social Sciences, Ubon Ratchathani Rajabhat University. Participants were selected through cluster random sampling and assigned to either an experimental group or a control group. Research instruments included: (1) an instructional model designed to promote creative writing in children's literature, (2) an instructional model manual for creative writing in children's literature, and (3) a set of lesson plans. Data were analyzed using descriptive statistics (mean and standard deviation), t-tests, and qualitative content analysis.

The findings indicate that students studying creative writing for children's literature require instructional approaches that prioritize practical engagement in creative writing activities within this genre. Additionally, there is a demand for teachers to design, acquire, develop, and enhance appropriate media and learning materials tailored to student needs. Students also expressed a desire for constructive feedback from teachers to facilitate the development of their work. Regarding challenges in teaching management, students exhibited limited reading proficiency, low motivation for writing, and difficulties in effectively utilizing written language. To address these issues, recommended strategies for improving students' writing skills included exposure to a diverse range of reading materials and consistent practice in creative writing. Moreover, peer evaluation of writing assignments combined with teacher feedback was suggested as a means to promote the development of students' writing abilities. 2) The instructional model developed in this study comprises five key components: (1) principles, (2) objectives, (3) instructional content, (4) a structured teaching and learning process consisting of five sequential steps—activating prior knowledge, connecting texts, drafting compositions, evaluating drafts, and organizing final writing—and (5) methods for assessment and evaluation. 3) The results demonstrated that students in the experimental group exhibited a statistically significant improvement in their creative writing abilities following the implementation of the

instructional model, with significance at the $p < .01$ level. Furthermore, post-intervention comparisons revealed that the creative writing performance of students in the experimental group was significantly higher than that of the control group, also at the $p < .01$ level.

Keywords: Creative Writing Ability in Children's Literature; Development of Instructional Model; Research and Development

บทนำ

โลกในปัจจุบันได้เข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงของโลกก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 กระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกได้ส่งผลกระทบทั้งทางสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การเมือง และการศึกษาของทุกประเทศ ในการพัฒนาของประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่ได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาเป็นลำดับแรก เนื่องจากระบบการศึกษานั้นเปรียบเสมือนเครื่องมือในการขัดเกลาความรู้ความสามารถของมนุษย์ การศึกษาคือเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนและสังคม เป็นเครื่องมือการขัดเกลาทางสังคม ทั้งทางด้านจิตใจ ความคิดและบุคลิกภาพ

การศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นโลกที่มีความท้าทายและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้สอนและผู้เรียนเองต้องมีทักษะหลากหลายด้าน ทักษะจำเป็นของผู้เรียนที่หลายด้าน ไม่ว่าจะเป็น ทักษะการคิดวิจารณ์ ทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการสื่อสาร ทักษะ ทักษะทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะทางอาชีพและการใช้ชีวิต ความคิดสร้างสรรค์ (Bilbai, 2019) เห็นได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) เป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญของผู้เรียนในยุคปัจจุบัน เป็นพลังขับเคลื่อนให้มนุษย์เกิดทักษะชีวิตที่หลากหลายเกิดแนวทางใหม่ ๆ ในการดำเนินชีวิตและแก้ปัญหา เมื่อใดก็ตามที่เราพัฒนาขีดความสามารถในการคิดสร้างสรรค์จนสามารถเผชิญหน้าและแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างราบรื่นก็จะกลายเป็นผู้นำทางด้านความคิดและเกิดความภูมิใจในตนเอง (Charoenwongsak, 2015) สอดคล้องกับ Panmanee (2003) กล่าวว่าหากสังคมใดมีประชากรที่มีคุณลักษณะเป็นทรัพยากรที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงย่อมจะเป็นแรงขับเคลื่อนให้สังคมนั้นพัฒนาก้าวหน้าได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น คนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงจึงเป็นบุคคลที่สังคมต้องการเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งสอดคล้องกับทอร์เรน (Torrance, 1962 cited in Sankhaburanurak, and Promsuk, 2017) ที่กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการที่บุคคลไวต่อปัญหาข้อบกพร่องช่องว่างในด้านความรู้สิ่งที่ขาดหายไปหรือสิ่งที่ไม่ประสานกันและไวต่อการแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ไวต่อการค้นหาวิธีการแก้ปัญหา ไวต่อการเดาหรือการตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับข้อบกพร่องทดสอบและทดสอบอีกครั้งเกี่ยวกับสมมุติฐานจนในที่สุดสามารถนำผลที่ได้ไปแสดงให้เห็นปรากฏแก่ผู้อื่นได้ จึงกล่าวได้ว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นต่อการศึกษาในศตวรรษที่ 21 นอกจากนั้นความคิดสร้างสรรค์ยังเป็นพลังสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพของการสื่อสารในทุกรูปแบบ โดยเฉพาะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งเป็นการสื่อสารที่ต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นงานเขียนที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเองหรือเกิดจากความคิดคำนึงที่แท้จริงของผู้เขียนเองจึงเป็นผลงานที่มีความแปลกใหม่ทำให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์ทั้งด้านความรู้ความคิดความเพลิดเพลิน มีความไพเราะสละสลวย เป็นที่ประทับใจ และนับว่าเป็นผลงานที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง (Suwannarong, 2013) การเขียนเชิงสร้างสรรค์หาได้มีความสำคัญเฉพาะที่กล่าวมาเท่านั้น หากแต่ยังมีความสำคัญในแง่มุมอื่น ๆ อีกมากมาย เช่น ความสามารถในการพัฒนาจินตนาการ พัฒนาภูมิปัญญาทั้งของผู้เขียนเอง และผู้อ่านผู้ที่มีความสามารถ

ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะมีความสามารถในการเขียนได้ในหลากหลายรูปแบบอีกด้วยไม่ว่าจะเป็นงานเขียนประเภทร้อยแก้วหรือร้อยกรอง

ในระดับอุดมศึกษา พบว่าวิทยาวรรณกรรมสำหรับเด็ก เป็นรายวิชาที่มีเนื้อหาสาระประกอบด้วยการเขียนสร้างสรรค์ และปรากฏในหลายหลักสูตร เช่น รายวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กในเขตมหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือหลายแห่ง เช่น ในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กในมหาวิทยาลัยในเขตมหาวิทยาลัยราชภัฏภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าในการสอนเขียนสร้างสรรค์เป็นกระบวนการสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรมสำหรับเด็ก แต่ผู้เรียนเกิดปัญหาและยังขาดทักษะในการคิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบปัญหาในการคิดริเริ่มในการเขียนเรื่องและการไม่สามารถหลุดออกจากกรอบวรรณกรรมสำหรับเด็กที่ตนเองเคยอ่านมา

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงพยายามศึกษาค้นคว้ากลวิธีหรือรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อนำมาปรับใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในงานเขียนประเภทรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษา จากการศึกษาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการจากเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ พบว่าการจัดการเรียนการสอนให้เกิดการพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น ผู้สอนต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างและนำความสนใจมาสู่การเขียน พยายามหากิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด ขยายความคิด เพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นผลงานการเขียนสร้างสรรค์น่าสนใจ แนวทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานที่สามารถเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ทั้งนี้ผู้เรียนต้องเรียนรู้ควบคู่ไปกับการกระทำ การจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองจากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ ผู้เรียนจะเป็นผู้ที่ศึกษาค้นคว้าความรู้และแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองอย่างมีระบบ โดยใช้กระบวนการค้นคว้าหาข้อมูล ผู้เรียนแต่ละคนอาจสร้างความรู้ความเข้าใจได้ไม่เหมือนกันหรือไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับศักยภาพและประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับ Thipatti (2019) กล่าวว่า ทฤษฎีแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์เป็นการเรียนรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนสร้างความคิด โดยการนำเอาข้อมูลใหม่มาหลอมรวมกับความรู้เดิมเพื่อสร้างเป็นความรู้ใหม่ และบุคคลจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อสร้างความรู้ด้วยตนเอง ครูจึงมีบทบาทเป็นผู้กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิด ทดลองใช้ความคิด และแก้ปัญหาด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ได้สร้างความรู้ใหม่จากความรู้เดิมที่มี

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีสหบท ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้ศึกษาเรื่องแหล่งที่มาหรืออิทธิพลทางความคิดของตัวบททั้งหลายที่มีความสัมพันธ์กับตัวบทอื่น ๆ อีกหลายตัวบท ซึ่งเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ กลุ่มหลังโครงสร้างนิยมที่มุ่งเน้นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบททุติยภูมิ (Secondary text) กับตัวบทปฐมภูมิ (Primary text) โดยมีนักวิชาการได้ศึกษาถึงทฤษฎีสหบทหลากหลายแนวคิด หากแต่ในการวิจัยเรื่องนี้ได้นำทฤษฎีสหบทของ Harold Bloom มาเป็นแนวคิดในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน แนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ 6 แนวทางประกอบด้วย (Bunkhajorn, 2010) 1. การปรับแต่งงานเขียนเดิม (Clinamen) หมายถึง การติดตามงานของผู้ที่เขียนมาก่อนและหลบหลีกแนวทางจากกวีรุ่นก่อน เป็นการอ่านเพื่อตีความใหม่ 2. การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่มเติม (Tessara) คือความตั้งใจในการสร้างส่วนที่จะเป็นไปได้โดยพิจารณาจากงานของคนที่เขียนมาก่อนในฐานะงานใหม่ทั้งหมด 3. การหลีกหนีแนวการเขียนตามขนบเดิม (Kenosis) คือ ความพยายามในการเลี่ยงการเขียนตามแนวทางของนักเขียนรุ่นก่อน ซึ่งเป็นเสมือนกลไกการป้องกันตนเองที่จะไม่ทำงานเขียนซ้ำกับงานที่มีอยู่เดิม 4. การแสดงความขัดแย้งต่อลักษณะเด่นของกวีรุ่นก่อน (Daemonization) คือ นักเขียนรุ่นใหม่พยายามสร้างสิ่งใหม่ด้วยวิธีการขัดแย้งต่อลักษณะเด่นของกวีรุ่นก่อน ผ่านความเชื่อที่ว่าเขาจะสามารถหาข้อมูลที่เท่าเทียมกันหรือดีกว่ากวีรุ่นก่อน 5. การสร้างงานใหม่

ให้แตกต่างและโดดเด่นจากงานเก่า (Askesis) คือ นักเขียนรุ่นใหม่พยายามที่จะสร้างงานใหม่ที่เกิดจากจินตนาการและความรู้สึกของตนเอง และแหวกแนวไปจากงานของกวีดั้งเดิม 6. การนำงานเดิมของกวีที่เสียชีวิตแล้วมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานใหม่ (Apophrades) หมายถึง การนำงานผลงานของกวีที่เสียชีวิตแล้วมาเป็นแนวทางหรือแรงบันดาลใจในการสร้างงานใหม่ให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

การศึกษางานวิจัยในประเทศไทย พบว่าทฤษฎีสหบทสามารถนำมาใช้เป็นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ ดังที่ Makchui (2010) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต โดยใช้แนวคิด Anxiety of Influence ของ Harold Bloom ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ช่วยให้นักศึกษาสามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทและเขียนงานเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ประเภทบันเทิงคดีได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ งานวิจัยของ Pitthayapitak (2010) ได้พัฒนารูปแบบกระบวนการเรียนการสอนโดยบูรณาการทฤษฎีสหบทและแนวการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์ของเด็กอนุบาลโดยใช้ทฤษฎีสหบท ผลการวิจัยพบว่าการนำทฤษฎีสหบทมาใช้เป็นฐานช่วยพัฒนาและเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์ของเด็กอนุบาล เด็กอนุบาลสามารถทำความเข้าใจการอ่านเพื่อนำไปสู่ความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์โดยอาศัยการเชื่อมโยงเนื้อหาในการอ่านกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของเด็กอย่างต่อเนื่อง และงานวิจัยของ Phothong (2014) ศึกษาเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสัมพันธบทเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต ผลการวิจัยพบว่าขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้น คือ ขั้นสร้างความรู้จากการอ่าน ขั้นเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากตัวบท ขั้นเติมจินตนาการและประสบการณ์เดิม ขั้นเรียบเรียงความคิดและสร้างวรรณศิลป์ ขั้นกลั่นกรองงานเขียน และ ขั้นสร้างสรรค์งานเขียน กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการอ่านและเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

จากความสำคัญของการวิจัยตลอดจนความน่าสนใจและความสอดคล้องทฤษฎี การศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงเป็นการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ในการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์และการประกอบอาชีพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี
3. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย มีรายละเอียดขั้นตอนการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับ

ปริญญาดุษฎี 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพความต้องการในการจัดการเรียนการสอน ประชากรคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาไทยที่ศึกษาในรายวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็กของมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 4 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ และ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในปีการศึกษา 2567 โดยได้มาจากสูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 185 คน เครื่องมือที่ได้แก่ แบบสอบถามความต้องการในการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยใช้แบบสอบถามออนไลน์ พบค่าเฉลี่ยความต้องการในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.68) 2) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพปัญหาและแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็ก ได้มาจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างผู้สอนรายวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็กหรือการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 5 ท่าน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยใช้เงื่อนไขการมีประสบการณ์สอนในรายวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็กหรือการเขียนสร้างสรรค์ อย่างน้อย 5 ปี การศึกษา หรือ มีประสบการณ์สอนอย่างน้อย 3 ปี และมีผลงานด้านการเขียนสร้างสรรค์/ผลงานเขียนวรรณกรรมเด็ก นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหา สรุปและสังเคราะห์เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการสอน

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้พัฒนาขึ้นตามขั้นตอนการพัฒนารูปแบบการสอน โดยศึกษาเอกสารและแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการสอน และมีคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญรวม 5 คน พิจารณาตรวจสอบประสิทธิภาพ คุณภาพ และความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น และประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้แบบประเมินเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของ Likert (Likert Five Rating Scales) ผลการประเมินความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.90$, S.D. = 0.14) การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบการสอน ได้แก่ 1) คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนผลการประเมินความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านพบว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.82$, S.D. = 0.29) 2) แผนการสอน ผลการประเมินความเหมาะสมของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านพบว่ามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.88$, S.D. = 0.15) 3) แบบทดสอบความสามารถและเกณฑ์การประเมินความสามารถ ผลการตรวจสอบได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ผลที่ 0.8 เป็นตามเกณฑ์ที่ค่าดัชนีความสอดคล้องควรอยู่ระหว่าง 0.5-1.00 และผลการประเมินความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.84$, S.D. = 0.32)

ระยะที่ 3 ผลการศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ที่ศึกษาในรายวิชาการวรรณกรรมสำหรับเด็กของมหาวิทยาลัยราชภัฏในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 4 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ และ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในปีการศึกษา 2567 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 2 หมู่เรียน จากนั้นสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีการจับสลาก โดยให้ 1 หมู่เรียนเป็นกลุ่มทดลอง และ 1 หมู่เรียนเป็นกลุ่มควบคุม เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) รูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก 2) คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรม

สำหรับเด็ก 3) แผนการสอน 4) แบบทดสอบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้การทดสอบที

ระยะที่ 4 การประเมินผลรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งเป็นนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการสอน และแบบบันทึกการเรียนรู้ของนักศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก โดยรวมพบว่า ความต้องการในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กพบว่าค่าเฉลี่ยรวมที่ 4.59 อยู่ในระดับมากที่สุด หากพิจารณาโดยรวมพบว่านักศึกษามีความต้องการด้านการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกปฏิบัติการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในวรรณกรรมสำหรับเด็กหรือวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ ในระดับมากที่สุด รวมทั้งต้องการให้ผู้สอนอธิบายขั้นตอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างเป็นกระบวนการและสามารถปฏิบัติตามเพื่อให้เกิดชิ้นงานได้ ด้านสื่อและแหล่งเรียนรู้ นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนสร้าง จัดหา พัฒนา ปรับปรุงสื่อและแหล่งเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนักศึกษาและบริบทการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด และต้องการสื่อที่เป็นตัวอย่างหรือตัวแบบในการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อให้ผู้เรียนเห็นเป็นโครงร่างและนำไปพัฒนาเป็นงานเขียนของตนเองต่อไป และด้านการวัดและประเมินผล นักศึกษาต้องการให้ผู้สอนให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาผลงานของนักศึกษาในระดับมากที่สุด รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและเพื่อนร่วมชั้นเรียนประเมินผลงานร่วมกัน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงผลงานให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้สอน สรุปได้ว่าปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก คือ ปัญหาการมีประสบการณ์ในการอ่านน้อยทำให้ไม่มีข้อมูลมากพอที่จะนำมาใช้ในการเขียน ปัญหาการขาดแรงจูงใจในการเขียนและปัญหาการใช้ภาษาเขียน ซึ่งแนวทางในการแก้ปัญหานั้นควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้อ่านวรรณกรรมที่มีความหลากหลายและมากพอเพื่อนำมาเป็นแบบอย่างและต้นแบบที่ดีในการออกแบบผลงานเขียนสร้างสรรค์ของตนเอง นอกจากนี้การสร้างแรงจูงใจในการเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องนำมาเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนควรสร้างแรงจูงใจในการเขียนให้เกิดกับนักศึกษา และควรมีการประเมินผลงานเขียนสร้างสรรค์ของนักศึกษาอย่างละเอียดเป็นรายบุคคล ช่วยให้นักศึกษาสามารถเห็นจุดเด่นหรือจุดที่ต้องปรับปรุงในผลงาน

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ที่มีชื่อว่า “PC Model” สามารถสรุปรายละเอียดแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการสอน 5 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

หลักการของรูปแบบการเรียนการสอน

หลักการของรูปแบบการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์รายวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กสำหรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรี มี 3 ประการ ดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาเชื่อมโยงความรู้จากประสบการณ์เดิม ผสมรวมกับประสบการณ์ใหม่ โดยให้นักศึกษาเชื่อมโยงความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์องค์ประกอบในบันเทิงคดีสำหรับเด็กซึ่งเป็นกลวิธีการเขียนเรื่องสร้างสรรค์

2. ให้นักศึกษาอ่านตัวบทต้นทาง โดยอ่านตัวบทที่ 1 และตัวบทที่ 2 ที่มีลักษณะสับสนตามแนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่ของแอร์โรว์ บลูม 3 แนวทาง ได้แก่ การปรับแต่งงานเขียนเดิม (Clinamen) การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่มเติม (Tessara) และ การหลีกเลี่ยงแนวการเขียนตามขนบเดิม (Kenosis) (Bunkhajorn, 2010) โดยวิเคราะห์หาความเหมือน คล้าย แตกต่าง หรือความสัมพันธ์เชื่อมโยง และให้ผู้เรียนกำหนดองค์ประกอบของงานเขียนที่แตกต่างออกไป เพื่อก่อให้เกิดผลงานการเขียนสร้างสรรค์เรื่องใหม่ที่มีลักษณะเฉพาะตัว

3. ขอบเขตการเรียนรู้โดยแลกเปลี่ยนงานความคิด นำเสนอผลงานและประเมินผลงานทั้งของตนเองและเพื่อน

วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอน

วัตถุประสงค์ของรูปแบบการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์รายวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็กสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ ดังนี้

1. นักศึกษาสามารถกำหนดแนวคิดสำคัญ วางโครงเรื่องและเติมรายละเอียดของงานเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กจากการเชื่อมโยงความรู้เดิมด้านประสบการณ์ในการอ่านวรรณกรรมสำหรับเด็กและความรู้เดิมด้านองค์ประกอบของงานเขียนบันเทิงคดีและการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสับสนตามแนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่ของแอร์โรว์ บลูม 3 แนวทาง ได้แก่ การปรับแต่งงานเขียนเดิม (Clinamen) การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่มเติม (Tessara) และการหลีกเลี่ยงแนวการเขียนตามขนบเดิม (Kenosis)

2. นักศึกษาสามารถเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์สำหรับเด็กได้จากจินตนาการ ความคิด ประสบการณ์จากการอ่านกับตัวบทตามแนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่

3. นักศึกษาเกิดความมุ่งมั่นในการเขียน ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ สามารถแก้ไขผลงานและปรับปรุงผลงานเขียนของตนเอง แลกเปลี่ยนเรียนรู้ จากประเมินผลงานของตนเอง ประเมินผลงานจากผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน

โครงสร้างเนื้อหาการจัดการเรียนการสอน

ฝึกปฏิบัติการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์ รวมทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบเรียน รวม 32 คาบเรียน

กระบวนการจัดการเรียนการสอน

กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบ มีทั้งหมด 5 ขั้น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 เชื่อมโยงความรู้เดิม ขั้นที่ 2 ขั้นเชื่อมโยงตัวบท ขั้นที่ 3 ขั้นร่างงานเขียน ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลงาน ขั้นที่ 5 ขั้นเรียบเรียงผลงานให้สมบูรณ์ สามารถสรุป 5 ขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียน “5Ps Model” ได้ดังภาพนี้

Picture 1: Teaching and Learning Process to Enhance Creative Writing in Children's Literature Ability of Undergraduate Student

การวัดและประเมินที่เกิดจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอน

การวัดและประเมินผลที่เกิดจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก มีการวัดและประเมินผลก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน

ซึ่งผลการพิจารณาความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีโดยผู้เชี่ยวชาญ โดยรวมมีเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.89$, S.D. = 0.14)

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่า

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง

การทดสอบ ความสามารถ	จำนวน นักศึกษา N	เกณฑ์การประเมิน								คะแนนรวม 100 คะแนน	t	p
		เนื้อหา		ภาษา		คุณค่า						
		40 คะแนน		40 คะแนน		20 คะแนน						
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.			
ก่อนเรียน	47	18.96	2.71	18.66	2.42	14.68	1.46	52.30	5.89	-43.96**	0.00	
หลังเรียน	47	32.68	3.53	32.51	2.20	17.68	1.11	82.87	5.88			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กที่พัฒนาขึ้น มีค่าเฉลี่ยความสามารถหลังเรียน ($\bar{X} = 82.87$, S.D. = 5.88) สูงกว่าความสามารถก่อนเรียน ($\bar{X} = 52.30$, S.D. = 5.89) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์หลังเรียนของ นักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การทดสอบ ความสามารถ	จำนวน นักศึกษา N	เกณฑ์การประเมิน						คะแนนรวม 100 คะแนน		t	p
		เนื้อหา		ภาษา		คุณค่า					
		40 คะแนน	40 คะแนน	40 คะแนน	40 คะแนน	20 คะแนน	20 คะแนน	100 คะแนน	100 คะแนน		
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
นักศึกษากลุ่มทดลอง	47	32.36	3.53	32.51	2.20	17.68	1.11	82.87	5.88	9.57**	0.00
นักศึกษากลุ่มควบคุม	47	27.00	3.89	27.09	3.86	15.38	1.03	69.47	7.59		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง ($\bar{X}$ = 82.87, S.D. = 5.88) สูงกว่าและนักศึกษากลุ่มควบคุม ($\bar{X}$ = 69.47, S.D. = 7.59) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่ในงานวิจัย คือ ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก (5Ps Model)

ขั้นที่ 1 เชื่อมโยงความรู้เดิม (Prior Knowledge Construction) ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษาได้ทบทวนความรู้และประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับการอ่านวรรณกรรมสำหรับเด็ก รวมทั้งองค์ประกอบ ของงานเขียนประเภทบันเทิงคดี ผู้สอนสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย เปิดกว้างในการรับฟังความ คิดเห็น กระตุ้นให้สนใจงานเขียนสร้างสรรค์ที่มีความสนุกสนาน แปลกใหม่

ขั้นที่ 2 ขั้นเชื่อมโยงตัวบท (Plan for Intertextuality) ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษาอ่าน ตัวบทที่ 1 เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบเรื่อง พร้อมเชื่อมโยงไปสู่การอ่านและวิเคราะห์องค์ประกอบตัวบทที่ 2 สรุปความเหมือน ความคล้าย ความต่างของตัวบทที่ 1 และตัวบทที่ 2 พร้อมอธิบายเหตุผลตามแนวการอ่าน ผ่านมุมมองใหม่ จากนั้นผู้สอนให้นักศึกษานำเสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวบททั้งสอง โดยให้ ผู้เรียนนำเสนอหน้าชั้นเรียนพร้อมทั้งใช้คำถามกระตุ้นการนำเสนอความคิด

ขั้นที่ 3 ขั้นร่างงานเขียน (Practice Creative Writing) ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักศึกษา ปรับตัวบทงานเขียนของตนเองให้แตกต่างจากตัวบทต้นทาง โดยกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ในงานเขียนให้ แตกต่างออกไปจากเดิม ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาวางแผนโครงสร้างนิทานโดยปรับให้ต่างจากตัวบททั้ง 2 โดยให้ ผู้เรียนกำหนดองค์ประกอบของการเขียน กำหนดแนวคิดสำคัญของเรื่อง และกำหนดโครงเรื่องของงานที่จะ เขียน ซึ่งผู้สอนควรใช้เวลาแก่นักศึกษา ส่งเสริม เสนอแนะความคิดที่หลากหลายในการเติมรายละเอียดของ งานชิ้นใหม่จากการวางโครงเรื่อง

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผลงาน (Presentation and Evaluation) ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักศึกษาได้นำเสนอผลงานและร่วมวิพากษ์ผลงานของตนเอง โดยมีเพื่อนร่วมชั้นเรียนและผู้สอนร่วมให้ ข้อเสนอแนะผลงาน กระตุ้นให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการประเมินงานเขียนโดยสร้างบรรยากาศที่เป็น กลยารมณ์มิตรและการใช้คำพูดในเชิงบวกในการให้ข้อเสนอแนะและชี้จุดบกพร่องของผลงาน ประเมินตามความ

เป็นจริงและไม่มีอคติ พร้อมทั้งยอมรับฟังความเห็นของเพื่อน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาผลงานให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 5 ขั้นเรียบเรียงผลงานให้สมบูรณ์ (Prove the Complete Writing) ขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขผลงานจนได้ชิ้นงานที่สมบูรณ์ ให้นักศึกษานำความรู้ด้านเนื้อหาและกลวิธีการเขียน รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากตนเอง เพื่อน และผู้สอนมาวิเคราะห์เพื่อหาทางปรับแก้ไขและสร้างสรรค์งานเขียนฉบับสมบูรณ์

อภิปรายผลการวิจัย

อภิปรายเปรียบเทียบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง

ผลการเปรียบเทียบค่าความสามารถการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยความสามารถหลังเรียน ($\bar{X} = 82.87$, S.D. = 5.88) สูงกว่าความสามารถก่อนเรียน ($\bar{X} = 52.30$, S.D. = 5.89) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถอภิปรายได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นและใช้กับนักศึกษากลุ่มทดลองสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กได้ ทั้งนี้เพราะมีกระบวนการฝึกเขียนสร้างสรรค์ตั้งแต่การวางแผน การกำหนดวัตถุประสงค์การเขียน การสร้างแรงจูงใจในการเขียน การเชื่อมโยงความคิดและการเขียนด้วยใบความรู้และใบงานที่เป็นระบบและขั้นตอนที่ชัดเจน รวมทั้งการใช้กระบวนการกลุ่ม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนที่ช่วยสร้างบรรยากาศและกระบวนการนำงานที่เอื้อต่อการเกิดความคิดสร้างสรรค์ มีกระบวนการประเมินผลงานเขียน ช่วยกันให้ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง กลั่นกรองคุณภาพของงานเขียนทุกครั้ง ทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองเกิดการเรียนรู้วิธีการคิด การเขียน และพัฒนาความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์ของตนเอง หากอภิปรายค่าคะแนนความสามารถในการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์เป็นรายด้าน สามารถอภิปรายได้ดังนี้

ด้านการนำเสนอเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในด้านการนำเสนอเนื้อหาจากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 18.96 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 32.68 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน จากผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นเสริมสร้างความสามารถในการเขียนด้านเนื้อหาแก่นักศึกษาได้ เนื่องจากสาเหตุ 2 ประการ ดังนี้

1. กระบวนการจัดการเรียนการสอนมุ่งให้นักศึกษาจัดลำดับความคิดและเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบ นักศึกษาสามารถสร้างเรื่องราวโดยเริ่มจากการกำหนดแก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก โครงเรื่อง และกลวิธีการเล่าเรื่องที่แตกต่างไปจากตัวบทเดิม และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเขียน ซึ่งลำดับขั้นตอนต่าง ๆ นี้จะทำให้ นักศึกษาเรียนรู้การกำหนดประเด็นสำคัญของเรื่องและเพิ่มเติมรายละเอียด และสิ่งที่ไม่ควรมองข้ามในเนื้อหารวรรณกรรมสำหรับเด็กที่ผู้สอนให้เทคนิคเพิ่มเติมแก่นักศึกษาคือเติม “ความสนุก” ลงไปในเนื้อเรื่องผ่านองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง ซึ่งจะทำงานเขียนน่าสนใจและดึงดูดความสนใจของเด็กมากขึ้น

2. การประเมินผลงานการเขียนนิทานสร้างสรรค์ระหว่างเพื่อนและผู้สอน โดยนักศึกษาแลกเปลี่ยนเรื่องราวเรื่องที่เขียนและเปิดโอกาสให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น รวมถึงผู้สอนให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานเขียนทุกชิ้นงาน เพื่อเป็นการทบทวนและชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของงานเขียน เพื่อนำไปสู่การแก้ไขให้งานเขียนสมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ Lewis (2003) ที่พบว่า ข้อมูลย้อนกลับทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการทบทวนตรวจทานงานของตนมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เห็นข้อดี ข้อบกพร่องและแนวทางการแก้ไขจากผู้สอนทำให้สามารถพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่ถูกต้อง นอกจากนี้ การได้เห็นตัวอย่างเนื้อหางานเขียนของเพื่อน และได้รับคำแนะนำจากเพื่อนและผู้สอน ยังทำให้ความสามารถในการสร้างสรรค์และการเรียบเรียงเนื้อหาของนักศึกษาดีขึ้นตามลำดับ

ด้านการใช้ภาษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในด้านการใช้ภาษา จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับร้อยละ 18.66 คะแนน และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 32.51 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นสูงกว่าก่อนเรียน กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาเรียนรู้โครงสร้างหรือองค์ประกอบของงานเขียนประเภทบันเทิงคดีสำหรับเด็ก ลักษณะการใช้ภาษาของงานเขียนประเภทนิทานสำหรับเด็ก และการวิเคราะห์ตัวอย่างตัวบทนิทาน ส่งผลให้นักศึกษาได้ซึมซับลักษณะการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และเรียนรู้วิธีการที่จะนำหลักการเขียนไปประยุกต์ใช้ในงานเขียนนิทานร้อยแก้วสำหรับเด็กของตนเองได้

ด้านคุณค่าของงานเขียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านคุณค่าของงานเขียน คะแนนเต็ม 20 คะแนน คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 14.45 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 15.38 คะแนน ซึ่งเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นช่วยส่งเสริมความสามารถในด้านคุณค่าของงานเขียน เนื่องจากเหตุผลที่ผู้สอนกระตุ้นให้นักศึกษาศึกษา ทำความเข้าใจ และตระหนักในลักษณะเฉพาะของงานเขียนประเภทวรรณกรรมสำหรับเด็ก ผูกวิเคราะห์คุณค่าของนิทานสำหรับเด็กเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งคุณค่าของนิทานที่เป็นตัวบทต้นทาง ดังนั้นในกระบวนการจัดการเรียนการสอน การเลือกตัวบทอ่านจึงเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียนนิทานสร้างสรรค์สำหรับเด็กด้านคุณค่าของงานเขียน ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาสร้างประสบการณ์และเข้าใจลักษณะการนำเสนองานด้านคุณค่าของงานเขียน โดยนำเสนองานที่มีเนื้อหาที่ให้คุณค่าในการพัฒนาความคิด จิตใจ สติปัญญาของผู้อ่าน ส่งเสริมพฤติกรรมด้านบวก ปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมอันดีงามแก่ผู้อ่าน

รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นช่วยส่งเสริมความสามารถในการเขียนด้านเนื้อหา ด้านภาษา และด้านคุณค่าของงานเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์ของสำหรับเด็กของนักศึกษา เหตุผลนอกเหนือจากกระบวนการสอนที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีกระบวนการฝึกการคิดไม่ซ้ำ จากการที่นักศึกษากลุ่มทดลองฝึกฝนซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเกิดการพัฒนา นักศึกษากลุ่มทดลองฝึกฝนการคิดและเขียนนิทานสร้างสรรค์และ 8 ชูตินิทาน ซึ่งผู้วิจัยได้เรียงลำดับชูตินิทานตามความง่ายไปหายาก ทำให้แต่ละสัปดาห์ได้ฝึกเขียนและได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ เกิดความพยายามที่จะสร้างสรรค์ผลงานให้สร้างสรรค์มากขึ้นกว่าครั้งที่ผ่านมา ทั้งประเด็นด้านเนื้อหาสร้างสรรค์ หรือภาษาที่สร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับ Pathumsut (2010) ที่กล่าวโดยสรุปได้ว่า การฝึกคิดด้วยกระบวนการคิดไม่ซ้ำ จะช่วยกระตุ้นการเคลื่อนที่ของความคิดแก่ผู้เรียนตลอดเวลา เพราะจะคิดซ้ำ ย่ำอยู่กับที่ ไม่ได้ แต่ทั้งนี้โจทย์ที่นำมาฝึกไม่ควรจะยากจนเกินไป การฝึกคิดสร้างสรรค์ควรบูรณาการกับการเขียน เพราะจะทำให้ความคิดสร้างสรรค์ก่อเกิดเป็นรูปธรรม ฝึกบ่อย ๆ ก็จะทำให้พัฒนาความคิดริเริ่ม นำประสบการณ์เก่ามาผนวกรวมกับประสบการณ์ใหม่

อภิปรายเปรียบเทียบความสามารถหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยค่าความสามารถการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์หลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผลพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็กหลังเรียนของนักศึกษากลุ่มทดลอง ($\bar{X}$ = 82.87, S.D. = 5.88) สูงกว่าและนักศึกษากลุ่มควบคุม ($\bar{X}$ = 69.47, S.D. = 7.59) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถอภิปรายได้ว่า

1. รูปแบบการเรียนการสอนได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาอย่างเป็นระบบตั้งแต่ การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความต้องการในการจัดการเรียนการสอนเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมสำหรับเด็ก ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Study) ศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) จากผู้สอนเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการวิจัยซึ่งจะทำให้เกิดความชัดเจนของกรอบเนื้อหาในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่จะ

นำมาพัฒนารูปแบบการสอน ทำให้ได้องค์ประกอบของรูปแบบการสอนที่ครบถ้วน นอกจากนี้การที่รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นกระบวนการสอนที่ชัดเจนคือ 1) เชื่อมโยงความรู้เดิม 2) เชื่อมโยงตัวบท 3) ร่างงานเขียน 4) ประเมินผลงานเขียน 5) ปรับปรุงผลงานการเขียนให้สมบูรณ์ กระบวนการสอนมีข้อดีเนื่องจากกระบวนการสอนในแต่ละขั้นมุ่งเน้นให้นักศึกษาจัดลำดับความคิด และเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเขียน ทำให้นักศึกษาสามารถกำหนดประเด็นของเรื่องได้อย่างชัดเจน รวมทั้งมีกระบวนการร่วมกันประเมินผลงานเขียน ซึ่งนับเป็นการคัดกรองคุณภาพงานเขียนและเรียนรู้ที่จะพัฒนาการเขียนให้สมบูรณ์มากขึ้น สอดคล้องกับ Sema (2017) ได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเขียนสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยหลักการแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ หลักการตอบสนองระบบสนับสนุนการวัดและประเมินผล ซึ่งมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบประกอบด้วย 6 ขั้น ได้แก่ 1) ขั้นสร้างความสนใจ 2) ขั้นเผชิญและสร้างความเข้าใจสถานการณ์การเรียนรู้ 3) ขั้นวิเคราะห์องค์ประกอบเหตุการณ์และทางเลือกในการเขียน 4) ขั้นตอนการเขียนด้วยโครงสร้างใหม่ 5) ขั้นปรับเปลี่ยนบทเขียนที่สร้างสรรค์ 6) ขั้นสรุปและประเมินผล ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมการเขียนสร้างสรรค์ พบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ มีคะแนนความสามารถด้านการเขียนสร้างสรรค์หลังเรียนเพิ่มขึ้นและสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นเป็นการผสมผสานของ 3 แนวคิดหลักที่ช่วยในการเขียนนิทานร้อยแก้วสร้างสรรค์สำหรับเด็ก ในกระบวนการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองมีการเชื่อมโยงความรู้เดิม ทบทวนความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบวรรณกรรม พุดคุย ช่วยคิด แลกเปลี่ยนเกี่ยวกับวรรณกรรมสำหรับเด็ก หลากหลายเรื่อง ทำให้นักศึกษาได้ทบทวนความรู้และภูมิหลังเดิมที่เกี่ยวกับกับวรรณกรรมสำหรับเด็ก เมื่อเข้าสู่ขั้นตอนที่นำทฤษฎีสหพมาใช้ นักศึกษาได้อ่านตัวบทต้นทางวรรณกรรมสำหรับเด็กหลายเรื่อง ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ในการอ่านที่ทำให้เห็นตัวแบบของนิทานสำหรับเด็กทั้งในด้านเนื้อหา ด้านภาษาและด้านคุณค่าของงานเขียน ในขั้นตอนฝึกเขียนใบความรู้และใบงานในกระบวนการสอนมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจนและต่อเนื่องกัน ทำให้นักศึกษามองเห็นความสัมพันธ์ของตัวบท สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบท วิเคราะห์องค์ประกอบความเหมือนและความแตกต่างของเรื่องได้ และเลือกประเด็นที่น่าสนใจมาขยายต่อเติมจินตนาการเป็นผลงานเรื่องใหม่ของตนเอง การนำทฤษฎีสหพมาเป็นจุดเด่นของรูปแบบการสอนที่ทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองสามารถเขียนนิทานร้อยแก้วสำหรับเด็กได้จริงและมีพัฒนาการการเขียนที่ดีมากขึ้นตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Makchui (2010) ที่พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพสามารถเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ได้ เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นได้ผ่านการพัฒนาอย่างเป็นระบบ แต่ละขั้นตอนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ขั้นตอนแต่ละขั้นที่พัฒนาขึ้นนั้นทำให้นักศึกษามองเห็นความสัมพันธ์ของตัวบท สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบท วิเคราะห์องค์ประกอบความเหมือนและความแตกต่างของงานเขียนแต่ละประเภทได้ ตลอดจนสามารถสรุปแนวการสร้างตัวบทใหม่ตามลักษณะใดลักษณะหนึ่งจนเกิดเป็นงานเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์

สรุป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนาการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนรู้ของครู ด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey study) ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่มีผลงานระดับชาติเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ได้ 5 องค์ประกอบ มีขั้นตอนการเรียนรู้ตาม “5Ps Model” และเครื่องมือที่ใช้ประกอบรูปแบบ

การเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพและประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เมื่อทดลองใช้พบว่านักศึกษา กลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้สนใจศึกษาและนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ผู้สอนควรศึกษารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นก่อนนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อธิบายหลักการ วัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับการใช้รูปแบบการเรียนการสอนนี้ เพื่อให้นักศึกษาเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการเรียน

1.2 ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เตรียมการด้านเนื้อหาในการเรียน โดยให้ศึกษาเอกสาร ใบงาน และใบความรู้ก่อนเรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและประหยัดเวลาในการฝึกปฏิบัติการเขียนสร้างสรรค์ โดยผู้สอนสามารถจัดเตรียมเนื้อหาการเรียนในรูปแบบเอกสารออนไลน์หรือผ่านสื่อช่องทางอื่น ๆ

1.3 กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถนำไปปรับใช้กับผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยผู้สอนอาจปรับเปลี่ยนกระบวนการขั้นตอนให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจและใช้เวลาในการเรียนที่น้อยลง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ผลงานการเขียนให้สำเร็จได้ตามระยะเวลาที่กำหนด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการเขียนสร้างสรรค์ในวรรณกรรมสำหรับเด็กที่มีรูปแบบการเขียนที่แตกต่างออกไป เช่น บทร้อยกรองสำหรับเด็ก บทกล่อมเด็ก สารคดีสำหรับเด็ก เป็นต้น

2.2 การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการเขียนสร้างสรรค์ในวรรณกรรมสำหรับเด็กในลักษณะการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมกับท้องถิ่นหรือชุมชนเพื่อพัฒนาการเขียนสร้างสรรค์วรรณกรรมเด็กประเภทเรื่องเล่าหรือนิทานในท้องถิ่น

References

- Bilbai, S. (2019). *Competencies, Skills and Roles of Thai Teachers in the 21st Century*. Bangkok: Phranakhon Rajabhat University.
- Bunkhajorn, T. (2010). *By the Light of Literature*. Bangkok: Faculty of Arts Chulalongkorn University.
- Charoenwongsak, K. (2015). *Creative Thinking*. (3th ed.). Bangkok: Success Media.
- Thipatti, K. (2019). *Learning Theories Help Teachers Be Good Teachers*. (2th ed.). Ubon Ratchathani: Wittaya Printing Science.
- Lewis. (2003). Becoming a Reflective Practitioner. *Journal of Advanced Nursing*, 22(2), 226-234.
- Makchui, A. (2010). *Developing a Teaching Model Based on Intertextuality Theory to Enhance Graduate Students' Creative Thai Writing Abilities*. (Doctoral Dissertation) . Chulalongkorn University. Bangkok.
- Panmanee, A. (2003). *Creative Psychology of Teaching and Learning*. Bangkok: Yaimai.

- Pathumsut, S. (2010). *Creative Writing Is Not Difficult at All*. (4th ed.). Suphanburi: Thung Sak Ashram Learning Center.
- Pitthayapitak, T. (2010). *Development of the Teaching and Learning Process by Integrating Interdisciplinary Theory and Guidelines for Teaching Reading Using Literature as a Base to Strengthen Kindergarten Children's Creative Reading Abilities*. (Doctoral Dissertation). Chulalongkorn University. Bangkok.
- Phothong, K. (2014). *Development of Teaching and Creative Writing Models Based on Relational Theory to Promote Creative Reading and Writing Abilities of Students at the Bachelor's Degree Level*. (Doctoral Dissertation). Silpakorn University. Nakornprathom.
- Sankhaburanurak, A., & Promsuk, T. (2017). Synectics: A Teaching Model that Promotes Innovation and Creative Thinking Processes Essential Skills of the 21st Century. *Journal of Humanities, Social Sciences and Arts*, 10(3), 2012-2023.
- Sema, T. (2017). *Development of a Learning Management Model to Promote Creative Writing of Students at the Higher Vocational Certificate Level*. (Doctoral Dissertation). Mahasarakham University. Maha Sarakham.
- Suwannarong, C. (2013). *Characteristics of Thai Poetry*. (5th ed). Sakon Nakhon: Sakon Nakhon Printing.